

нецѣтъ ; а втората отъ неговите родители. Втората китка баба Либеница подала на певѣстата ; а невѣстата я подала на баща си и на майна си. Тая китка захванала да ходи отъ рѣка на рѣка, и сичките гости са чудиле, охале, ахале и говорили, че такива цвѣтия нидѣ не сѣ видѣле. Трѣба да ви ява, че и Коприщенските беглихчие иматъ своя политика : ако тие и да хвалиле цвѣтето, то очите имъ биле на жѣлтиците. Дѣдо Либенъ ималъ обичай да показва сѣкиму своята градина, слѣдователно цвѣтята му биле извѣстни на сичкото село.

Когато било свършено сичкото това, то Хаджи Генчо сѣдналъ ; а дѣдо Либенъ станалъ. „На свадбата, захваналъ той, ние ще да дадеме : на сватѣтъ (Хаджи Генчу) — ботуше ; на свахата (баби Хаджийки) — морави кадифени чехли ; на невѣстата — сѣрмени чехли отъ червено кадифе ; на сестрите и снахите — жѣлти